

CULTURA-ESPECTACLES

HUMOR

Emotiu homenatge a Perich a Llançà en l'entrega del premi que duu el seu nom

L'acte va reunir dibuixants, polítics i gent del món de la comunicació i l'espectacle

MIQUEL RIERA

■ **Llançà.**— L'entrega del I Premi Internacional d'Humor El Gat Perich, ahir a Llançà, es va convertir en un emotiu homenatge al ninotaire Jaume Perich, mort ara fa justament un any. El premi va ser atorgat al dibuixant francès Jean Plantu, autor d'un acudit diari a la portada de *Le Monde*. L'acte va reunir nombroses personalitats del món polític, artístic i de l'espectacle i els dibuixants de diaris i revistes de l'Estat Espanyol més importants.

La majoria dels prop de dos-cents cinquanta assistents a l'homenatge —una iniciativa dels dibuixants de la revista *El Jueves*, la penya gastronòmica Confraria Barraca de Sant Honorat i l'Ajuntament de Llançà, que va rebre el suport de diferents patrocinadors— van arribar a Llançà amb un tren especial de la companyia Renfe. Dibuxants com Óscar Nebra, Kim o Fer encapçalaven una comitiva en què hi havia coneguts membres del món de l'espectacle i la comunicació, com el cantant Joan Manuel Serrat, l'actriu Margarida Minguillon, l'humorista Jordi LP, els locutors Antoni Bassas i Joaquim Puyal i els presentadors de televisió Jordi Estadella, Pitu Abril, Fina Brunet i Àngels Barceló. De Madrid també va desplaçar-se un important grup de dibuixants, format, entre altres, per Forges, Gallego i Rey, Mingote, Ortuño i Máximo. El conseller de Cultura, Joan Guart; el president de la comunitat de Madrid, Alberto Ruiz Gallardón; el president de la Diputació, Pere Macias, i els alcaldes de Girona i Llançà, Joaquim Nadal i Josep Maria Salvatella, van ser els principals representants del món polític.

L'acte el va obrir justament Salvatella, que va comentar, després

de justificar que es fes la celebració a Llançà per la vinculació del dibuixant Fer amb la població, que si Perich hagués anat més sovint a la zona, segur que s'hi hauria trobat molt bé. Ja a les postres, l'escriptor Manuel Vázquez Montalbán va fer riure de valent tothom quan va repassar els diferents patrocinadors que col·laboraven en l'homenatge. El degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Josep Pernau, va destacar la vàlua de Perich i va recordar l'èxit de l'exposició de dibuixos del ninotaire, que, des de l'any 1994, volta per tot Catalunya.

Una de les sorpreses del dinar va ser l'entrega d'un Gat Perich a la vídua i a la filla del dibuixant desaparegut. Abans, un altre gat gegant, aquest cop de xocolata, havia presidit el monumental pastís que va servir de postres.

El dibuixant Jean Plantu va rebre un fort aplaudiment de tots els assistents quan va recollir el guardó. Plantu va parlar en català: «No sé si existeix l'Europa de Maastrich, la que segur que sí existeix, i des de fa molt de temps, és l'Europa dels dibuixants.» Plantu, una persona d'una gran senzillesa i humanitat, va rebre la felicitació individual de molts dels assistents.

A dalt, tots els dibuixants amb Plantu, en primer terme, amb el premi davant seu. Al mig, Máximo, Serrat i Ruiz Gallardón. A baix, Forges i Antoni Bassas, i la filla i la vídua de Perich amb El Gat Perich. Fotos: PERE PAGÈS.

PLANTU Dibuxant de «Le Monde». I Premi Internacional El Gat Perich

«Hi ha dibuixants desaprovats»

■ —Està content que li hagin donat aquest premi?

—«Sí, però sobretot estic content de poder retrobar molts de dibuixants espanyols i catalans, ja que això em permet de comparar el nostre treball amb el seu.»

—Coneixia el treball de Jaume Perich?

—«Sí, però malauradament no prou. Pancho, que és d'origen espanyol, que treballa amb mi a *Le Monde* i que ha vingut amb mi a Llançà, me n'havia parlat sovint. També m'havia traduït alguns dibuixos. En general trobo molt interessant el treball de Perich i el fet que es dibuixés a ell mateix en els dibuixos.»

—De quina manera treballa habitualment. Vostè il·lustra una notícia del dia, no?

—«Aquest matí, per exemple, he treballat com cada dia, amb el telèfon i el fax. He parlat amb la redacció i m'han dit quin era

el tema del dia: la corrupció. Com cada dia, hem discutit força. He pres unes quantes notes i després he fet uns quants esborranys. Avui, concretament, n'he enviat quatre. A partir d'aquests esborranys triem el que va millor i després tinc una hora per fer el dibuix definitiu. A hores d'ara [eren dos quarts de tres de la tarda quan es feia l'entrevista] el diari ja es deu vendre a París.»

—El dibuixant d'El Punt Joan Antoni Poch (JAP) ha comentat irònicament sovint que haver de fer un acudit diari és com haver de complir una pena de presó. Hi està d'acord?

—«Sí, jo també estic en una presó, però és una presó daurada. Hi ha un altre tema, a més, i és que encara que jo estigui apassionat per un tema, em puc trobar que el redactor en cap em digui que haig de fer un acudit sobre la baixada dels tipus d'interès. I, francament, aquest és un tema

que no m'apassiona gens. A més, jo no he estudiat. Però quan m'encarreguen un tema així, prenc notes, parlo amb gent i al final faig un dibuix que molts cops fa pensar als lectors que sóc un gran entès en economia, tot i que això és completament fals.»

—Ha tingut ressò a França que li hagin donat aquest premi?

—«Bé, al diari n'hem parlat, però és que a França, per exemple, no hi ha cap museu dedicat a l'humor gràfic. A Angulema hi ha un museu del còmic, però no el visita gaire gent. Jo reclamem un museu de l'humor gràfic a París, on es puguin fer exposicions i que alhora sigui un lloc de trobada de dibuixants d'arreu del món, un lloc per fer intercanvi d'experiències i de treballs.»

Plantu, ahir al migdia a Llançà. Foto: P. PAGÈS.

—Quina situació viu el món de l'humor gràfic a França?

—«Cal fer molta feina encara. Hi ha molts dibuixants, per exemple, que no són prou ben apro-

fitats pels periodistes. També hi ha una dictadura dels directors de disseny dels diaris, que constantment malbaraten el treball dels dibuixants fent-los fer coses que de cap manera no són les que els dibuixants voldrien fer. El premi que m'han donat aquí a Llançà és, en aquest sentit, molt positiu, perquè permetrà fer comprendre a França que, fora del país, hi ha altres maneres de treballar l'humor gràfic.»

—Es considera privilegiat pel fet de treballar en un diari que no publica fotografies?

—«Sí, evidentment. Però a *Le Monde* passa una cosa molt estranya: és un diari molt trist, greu, gris i seriós, on no puc pensar mai a tenir un bon marc per als meus dibuixos. D'altra banda, justament per això, quan el dibuix no em surt gaire bé, sempre acaba semblant divertit en contrast amb la resta del diari. Ara bé, el dia que l'encerto, és fantàstic.»